

— Щось якби гетьман — сказав.

— І кінь під ним дорогий, татарський, певно ліпшого і у хана нема — відповів вахмістр. — А от там го тримають.

Поручник подивився і його лице прояснило ся. На боці двох жовнірів тримало знаменитого коня, що тулячи уха і роздуваючи ніздря, витягав шия і споглядав переляканими очима на свого пана.

— Але кінь, пане наміснику, буде наш? — заговорив вахмістр питаючим тоном.

— А ти, псявіро, хотівбись христіянину коня в степу відібрати?

— Бо здобутий...

Дальшу розмову перервав сильніший хропіт здушеного мужа.

— Влити му горівки в рот — сказав пан намісник — відіпнати пояс.

— Чи лишимо ся ту на нічліг?

— Так. Розсідлати коні і запачити костирі. Жовніри кинули ся як один. Одні почали ратувати і натирати лежачого, другі побігли за очеретами, а інші стелили на землі верблюжі і медвежі шкіри на нічліг.

Пан намісник, не журячи ся більше про здушеного мужа, відіпняв свій пояс і протягнув ся при огни на бурці. Був то еще дуже молодий чоловік, сухий, чорняви, дуже огрядний, з орлиним носом на худощавім лиці. З його очей пробивала ся дуже велика відвага і завадяцтво, але на лиці було видно чесність. Буйний рус і від давна неголена борода додавали ему поваги понад его літа.

Тимчасом двох підростків заняло ся приладженем вечері. Положили на огни готові четвертини баранячі; також здіймили з коня кілька дрохвів, яких ще за дня заповлювали, кілька тетеревів і одного сугака, з котрого хлопець зараз почав здирати шкіру. Костир горів, кидаючи на степ величезні червоні сьвітляні смуги. Здушений чоловік почав звільна приходити до себе.

Через якийсь час водив очима набіглима кровію по незнайомих, слідячи їх облича; відтак старав ся встати. Жовнір, що перше розмовляв з намісником, підійняв его в гору по під пахи; другий встромив ему в руку топорець, на котрім незнакомий опер ся з цілої сили. Лице его було еще червоне а жили напіннявілі. Вкінці придушеним захриплим голосом вимовив перше слово: